

Arrest

nr. 207 192 van 25 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART *loco* advocaat V. HENRION, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 13 november 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 30 november 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) trof op 31 januari 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 31 januari 2017 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Koerdische origine te zijn. U bent afkomstig van Erbil, Iraaks Koerdistan, waar u woonde tot uw vertrek naar Syrië op 21 oktober 2015. U bent tot het derde middelbaar naar school gegaan en heeft altijd gewerkt in een gasfabriek/-garage, waar u gas verkocht. Bijna 3 jaar geleden leerde u uw echtgenote kennen en op 26 oktober 2015 trad u religieus in het huwelijk met A.(...) M.(...) ((...)), die de Syrische nationaliteit heeft. Zij verblijft momenteel in België en heeft samen met u een asielaanvraag ingediend.

Nadat u in 2014 M.(...) leerde kennen, keerde zij terug naar Syrië en begonnen jullie een liefdesrelatie. Omdat zij een Syrische is van een andere stam en verlamd is aan haar benen, waren uw vader en ooms hier echter niet mee akkoord. In uw stam geldt immers dat de neven met de nichtjes langs vaderskant moeten huwen, de leider van de stam dat beslist en de rest moet volgen. Wie dat niet doet zal vermoord worden. Toen uw vader en ooms hoorden van uw relatie met M.(...), hebben ze u in totaal twee à drie keer geslagen, uw telefoon afgenomen en gezegd dat u geen contact meer met haar mocht hebben. U kreeg ook geen geld meer en mocht niet meer gaan werken. In de laatste periode voor uw vertrek mocht u gedurende twee volle maanden het huis ook niet verlaten. U kon niets doen, maar slaagde er toch in stiekem contact op te nemen met M.(...). U zei dat u om haar hand zou vragen en besloot naar haar in Syrië te vertrekken. Op 21 oktober 2015 vertrok u naar Syrië. De familie van M.(...) was op haar beurt ook niet akkoord met het huwelijk en maakte hier een probleem van. Desalniettemin vond u toch een imam die jullie wou huwen en op 26 oktober 2015 bent u uiteindelijk gehuwd met M.(...). Dezelfde dag verliet u Syrië en ging u naar Dohuk, Noord-Irak, waarna u op 31 oktober 2015 opnieuw uit Irak vertrok en legaal naar Istanbul, Turkije, reisde waar u uw vrouw terugzag. Omdat u na uw vertrek naar Syrië uw moeder ingelicht had over uw plannen, was uw familie ook op de hoogte geraakt van uw huwelijk. Uw oom S.(...) had u zelfs gebeld en gezegd dat hij in Turkije was, op zoek naar u. U bent ervan overtuigd dat als uw oom S.(...) u gaat zien, hij u zal vermoorden, hij had u echter niet kunnen vinden in Turkije. Van Turkije reisde u verder naar Griekenland om vervolgens via Macedonië, Servië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland in België aan te komen. U kwam hier aan rond 14 november 2015 en op 16 november 2015 diende u samen met uw echtgenoot een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw paspoort neer.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Als reden voor uw vertrek haalt u aan dat uw familie u niet liet trouwen met M.(...) omdat dit indruiste tegen de tradities en regels van uw stam. Nadat uw vader en ooms te weten waren gekomen dat u een liefdesrelatie met M.(...) had, begonnen zij u te straffen. Zo hebben ze u in totaal twee à drie keer geslagen, mocht u geen contact meer hebben met M.(...), werd uw gsm voor een periode van twee maanden afgenomen en mocht u ook gedurende een periode van twee maanden het huis niet uit (CGVS, p. 11-12). Verder zou er echter niets anders gebeurd zijn. U haalt hier echter wel bij aan dat personen die in eerkwesties de regels van de stam niet volgen vermoord worden en dat uw oom S.(...) u ook gaat vermoorden als hij u ziet (CGVS, p. 12 en 14). Het gaat hier echter louter om vermoedens van uwentwege, vermoedens die u bovendien op geen enkele wijze kan staven. Zo beweert u ook dat uw oom S.(...) naar Turkije gereisd was om u daar te vermoorden, maar andermaal gaat het hier om een louter hypothetische bewering. Er heeft zich in die zin, noch in Turkije noch in Irak, ooit iets voorgedaan dat in uw persoonlijk geval zou kunnen duiden op (een poging tot) eerwraak. U verklaarde immers zelf dat uw oom u enkel gebeld had om te zeggen dat hij in Turkije was (CGVS, p. 13). Dat u enkel op basis daarvan afleidt dat hij u wou komen vermoorden is wel een zeer ongenueanceerde conclusie. Dat u geen contact meer heeft met uw familie (CGVS, p. 8 en 14) versterkt bovendien het gegeven dat uw vrees louter gebaseerd is op vermoedens die u verder niet kan staven. Bijgevolg dient er te worden vastgesteld dat de gegevens die u aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd.

Hiernaast dienen er ook nog enkele kanttekeningen geplaatst te worden bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde elementen. Zo dient de aandacht gevestigd te worden op het huisarrest en het contactverbod met M.(...), uw toekomstige echtgenote, dat u opgelegd kreeg door uw familie. U verklaarde immers dat u van uw vader en ooms geen contact meer mocht hebben met M.(...), dat zij de laatste twee maanden uw gsm afgenomen hadden en dat u in die periode het huis ook niet uit mocht (CGVS, p. 11-12). Vooreerst is het bijzonder opvallend dat u, hoewel uw gsm afgenomen was en u geen contact meer mocht hebben met M.(...), in deze periode wel toegang tot een internetverbinding had en u ook actief was op Facebook, nochtans twee belangrijke communicatiekanalen die u blijkbaar - hoe frappant ook - niet werden ontzegd (zie berichten Facebookprofiel toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Ten tweede is het ook weinig waarschijnlijk dat u, op dat moment toch reeds een volwassen man

van 24 jaar oud die binnen de moslimcultuur over zijn eigen doen en laten kan beslissen, huisarrest opgelegd zou krijgen door zijn familie en hier ook netjes zou aan gehoorzamen. Bovenstaande elementen doen bijgevolg twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met uw familie omwille van uw relatie met M.(...).

Voorts verklaarde u ook dat u na uw religieus huwelijk op 26 januari eerst enkele dagen naar Dohuk, Iraaks-Koerdistan, ging alvorens naar Turkije te reizen (CGVS, p. 9), dit terwijl uw echtgenote van Syrië rechtstreeks naar Turkije reisde (zie gehoorverslag ALJNEID, M.(...), p. 14-15). Het is echter zeer eigenaardig dat u niet samen met uw echtgenote naar Turkije reisde en alleen naar Iraaks-Koerdistan vertrok, nochtans de regio waar uw familie woonde en waar u vreesde voor eremoord. Bovendien was uw familie volgens uw verklaringen op dat moment reeds op de hoogte van uw huwelijk met M.(...) (CGVS, p. 13). Dat u ondanks de door u aangehaalde problemen met uw familie toch besloot terug te keren naar Iraaks-Koerdistan relativeert in grote mate de ernst, en opnieuw ook de geloofwaardigheid, van de door u voorgehouden vrees voor vervolging.

Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat u bijzonder weinig stukken kan voorleggen ter staving van uw asielmotieven. Het enige document dat u voorlegt is een kopie van één pagina uit uw paspoort - niet het ganse document (noch het origineel noch in kopie). U kan echter geen enkel document voorleggen ter staving van uw huwelijk of de problemen die u hierdoor ondervonden zou hebben.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Erbil te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij

burgerslachtoffers vielen. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export ende inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dat uw echtgenote A.(...) M.(...) ((...)) hier het statuut van subsidiaire bescherming ontvangt doet niets af aan bovenstaande appreciatie. Er dient immers nog steeds een individuele beoordeling gemaakt te worden ten aanzien van uw asielmotieven en ten aanzien van uw land en regio van herkomst. Volgens deze individuele beoordeling, die hierboven beargumenteerd werd, komt u niet in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut en evenmin voor het statuut van subsidiaire bescherming. Elke asielaanvraag wordt individueel en op eigen mérites beoordeeld, en dit ten aanzien van het land waarvan de asielzoeker/asielzoekster de nationaliteit bezit.

Het CGVS wijst er wél op dat u (religieus) bent gehuwd met A.(...) M.(...) ((...)), van Syrische nationaliteit, en die in België de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kreeg toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en

voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Verzoeker overloopt de wets- en verdragsbepalingen die hij geschonden acht en stelt dat de motiveringplicht is geschonden omdat hij van de bestreden beslissing, die drie pagina's telt, enkel de eerste en de laatste pagina zou hebben ontvangen, waardoor hij geen kennis kon nemen van de weigeringsmotieven en de motiveringsplicht en de rechten van verdediging, zoals omschreven in artikel 6 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest. Verzoeker geeft wel te kennen dat hij op 6 maart 2017 kennis kon nemen van het geheel van de beslissing.

In de bestreden beslissing wordt gesteld, zo meent verzoeker, dat zijn vrees om vermoord te worden door zijn familie omwille van zijn huwelijk enkel op een vermoeden berust, net zoals het feit dat zijn oom naar Turkije vertrokken zou zijn om hem te vermoorden. Verzoeker wijst erop dat hij in het verleden al problemen kende met zijn familie en dat hij geen contact meer heeft met zijn familie sedert het moment dat hij zijn partner in Syrië vervoegde. Volgens verzoeker vormt de sterke reactie van zijn familie een aanwijzing dat zij hem wel degelijk zouden vervolgen indien zij zouden terugkeren. Verzoeker is van oordeel dat er onvoldoende vragen werden gesteld om na te gaan waarom de reis van zijn oom naar Turkije zo bedreigend was.

Naar aanleiding van zijn activiteiten op *facebook* stelt de verwerende partij dat het ongeloofwaardig werd bevonden dat hij verklaard had dat zijn gsm werd afgenomen, maar dat hij toch kon communiceren via *facebook*. Verzoeker stelt dat hij nooit werd bevraagd over het tijdstip waarop zijn telefoon werd afgenomen, zodat het moeilijk te begrijpen is hoe de commissaris-generaal kon analyseren dat hij wel actief was op *facebook*. Bovendien, zo stelt verzoeker, werd hij nooit geconfronteerd met dit element, terwijl dit gebrek aan confrontatie in het UNHCR-rapport '*Beyond Proof*' van mei 2013 wordt bekritiseerd.

In ondergeschikte orde, zo oppert verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat hij in zijn middel weergeeft, zodat hem de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend.

2.2. Nieuwe elementen

De verwerende partij legt middels een aanvullende nota van 5 april 2018 de "*COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio*" van 14 maart 2018 en de "*COI Focus Irak: De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht*" van 20 oktober 2017 neer.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarin uitdrukkelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als juridische grondslagen worden vermeld, wordt gesteld dat verzoeker zijn asielrelaas baseert op de bestraffing die hij kreeg omwille van zijn relatie met het meisje M. die indruist tegen de tradities van de stam. Verzoeker zou een twee- à drietal keer zijn geslagen, mocht geen contact meer hebben met M., zijn GSM zou voor een periode van 2 maanden zijn afgenomen en hij zou gedurende twee maanden het

huis niet uit hebben gemogen. De commissaris-generaal wijst op verzoekers verklaring dat er verder niets gebeurd is, maar dat personen die in eer gerelateerde kwesties de regels van de stam niet volgen, vermoord worden, waardoor verzoeker vermoedt dat zijn oom S. hem zal vermoorden.

Er worden in de beslissing ook kanttekeningen geplaatst bij de geloofwaardigheid. Het is opvallend dat verzoeker ondanks het afnemen van zijn GSM en het contactverbod, een internetverbinding ter beschikking had en actief bleef op *facebook*. Tevens acht de commissaris-generaal de hem opgelegde maatregelen weinig waarschijnlijk voor een 24-jarige man binnen de moslimcultuur.

Ook wijst de commissaris-generaal erop dat verzoeker na zijn religieus huwelijk eerst enkele dagen in Dohuk, in Iraaks Koerdistan, vertoefde alvorens naar Turkije te reizen ondanks de aangehaalde problemen met zijn familie aldaar.

Daarnaast wordt in de beslissing aangestipt dat verzoeker geen enkel document kan voorleggen ter staving van zijn huwelijk of de problemen die hij hierdoor ondervonden heeft.

Omwille van het gebrek aan geloofwaardigheid van zijn verklaringen concludeert de commissaris-generaal tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Inzake de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, stelt de commissaris-generaal dat de veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio (hierna: de KAR) significant stabiel is dan in Centraal-Irak en dat het terreurgeweld minder frequent voorkomt dan elders in Irak. Er kwam weliswaar een einde aan de wapenstilstand tussen Turkije en de PKK en de luchtaanvallen vanuit Iran werden hervat, maar hierbij is het aantal burgerslachtoffers beperkt. In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat er actueel in de KAR voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld.

Tot slot vestigt de commissaris-generaal de aandacht op het (religieuze) huwelijk van verzoeker met A. M., die de subsidiaire bescherming kreeg toegekend, maar die toekenning betekent niet dat verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

2.5.2. Het enig middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en van de artikelen 48/5, 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, aangezien verzoeker verzuimt uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing zouden worden geschonden.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.4. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.5. Uit het administratief dossier kan inderdaad worden opgemaakt dat de bijlage bij het aangetekend schrijven van 31 januari 2017, waarmee de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, enkel de eerste en de derde pagina bevatte. In haar mailbericht van 3 februari 2017 maakte de raadvrouw van verzoeker geen melding van dit gebrek. Uit een mailbericht van 6 maart 2017 blijkt dat de commissaris-generaal een volledige versie van de beslissing aan de raadvrouw van verzoeker overmaakte.

2.5.6. De behandeling van een asielaanvraag verloopt volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure, waardoor de door verzoeker aangehaalde rechten van verdediging in jurisdictionele procedures niet van toepassing zijn op het Commissariaat-generaal. De schending van artikel 6 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest worden bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.5.7. Het ontbreken van één pagina van de beslissing bij de kennisgeving van de bestreden beslissing heeft verzoeker blijkbaar niet verhinderd om het rechtsmiddel aan te wenden dat hem ter beschikking stond, waardoor hij zich niet dienstig kan beroepen op de formele motiveringsplicht. Een gebrek in de kennisgeving heeft geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing zelf en kan bijgevolg niet tot de vernietiging van die beslissing leiden (RvS 30 augustus 2011, nr. 214.891). De Raad merkt op dat het probleem dat gerezen is bij de kennisgeving van de beslissing desgevallend een invloed kan hebben op de berekening van de beroepstermijn, maar de beslissing *an sich* geenszins vitiesert.

2.5.8. Verzoeker voert voorts onder andere de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag. In artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat “(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.9. Verzoeker bracht enkele stukken bij die betrekking hebben op de identiteit en de handicap van zijn Syrische echtgenote A. M. en legde enkel een bijzonder vage foto neer van de identiteitspagina uit zijn Iraaks paspoort (AD, stuk 13, Documenten). Er is dus geen enkel begin van bewijs voorhanden van verzoekers (religieuze) huwelijk van 26 oktober 2015, noch van de problemen die de relatie met zijn Syrische echtgenote zouden hebben veroorzaakt.

2.5.10. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij zijn land verliet omdat zijn familie zich niet akkoord verklaarde met zijn huwelijk (AD, stuk 15, Vragenlijst CGVS, 29 april 2016, vraag 5). Tijdens het gehoor verduidelijkt verzoeker dat hij in principe was voorbestemd om met een nichtje van zijn stam te huwen (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 1 december 2016, p. 7), maar dat hij in 2013 M. leerde kennen toen die op bezoek was bij haar zus in Erbil (*Ibid.*). Verzoeker beweert dat hij 2 à 3 keer door zijn vader en nonkels werd geslagen, dat hij gedurende twee maanden geen GSM bij zich mocht hebben, dat hij niet buiten huis mocht gaan en dat ze hem geen geld meer gaven (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 1 december 2016, p. 11-12). Tijdens zijn verblijf in Turkije liet zijn nonkel weten dat hij ook in Turkije verbleef (*Ibid.*, p. 13). Verzoeker lijkt daaruit af te leiden dat zijn nonkel hem zou gaan vermoorden, maar geeft geen antwoord op de vraag of een bemiddelingspoging niet mogelijk zou zijn (*Ibid.*, p. 14). Tenslotte ontkent verzoeker dat er sedert zijn vertrek nog iets gebeurd is in verband met zijn familiale problemen.

2.5.11. De Raad stelt vast dat verzoeker ten tijde van zijn problemen reeds een twintiger was. Verzoeker weerlegt de overweging van de commissaris-generaal niet dat een volwassen man van zijn leeftijd binnen de moslimcultuur over zijn eigen doen en laten kan beslissen, waardoor de door hem geschetste reactie dat hij werd geslagen, dat zijn GSM werd afgenomen, dat hij huisarrest kreeg en de geldkraan werd dichtgedraaid, weinig geloofwaardig overkomt. Bovendien kunnen de maatregelen die zijn vader en zijn ooms namen bezwaarlijk met vervolging of ernstige schade worden gelijkgesteld.

Van vervolging is slechts sprake in geval van een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen de welke een staat niet kan of wil beschermen (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 104-105). Ook van ‘ernstige schade’ bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) inzake artikel 3 van het EVRM slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162).

2.5.12. Uit de verklaringen van verzoeker kan niet worden afgeleid dat zijn oom S. de bedoeling had om hem te vermoorden, zodat de commissaris-generaal terecht kon stellen dat verzoekers vrees op dit punt louter hypothetisch is. Verzoeker oppert dat er onvoldoende vragen werden gesteld om na te gaan waarom de reis van zijn oom naar Turkije zo bedreigend was. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat hem volgende open vraag werd gesteld: “*U zie ook dat uw oom S.(...) naar Turkije was gekomen om u te vermoorden, vertel daar eens iets meer over.*” (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 1 december 2016, p. 13). Verzoeker kan dus onmogelijk voorhouden dat hij niet in de mogelijkheid was om desgevallend meer

details te verstrekken. Omwille van het hypothetisch karakter wordt de bewering van verzoeker dat zijn oom hem zou willen ombrengen ongeloofwaardig geacht.

2.5.13. Uit de verklaringen van verzoeker kan worden afgeleid dat de periode waarin hij onderworpen was aan de 'sancties' van zijn vader en zijn ooms zich "twee maanden voor (z)ijn vertrek" situeert (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 1 december 2016, p. 11-12). Verzoeker vertrok eind oktober 2015 uit Irak, terwijl uit de *outprints* van zijn facebook-profiel blijkt dat hij in de maanden september en oktober 2015 actief was op dit sociale medium (AD, stuk 14, Landeninformatie, facebookprofiel + berichten). Uit de verklaringen van verzoeker kon de commissaris-generaal dus wel opmaken dat verzoeker ondanks de afname van zijn GSM en zijn huisarrest toch actief was op *facebook*. Naar aanleiding van het gegeven dat verzoeker nooit met dit element werd geconfronteerd, merkt de Raad op dat er geen wettelijke verplichting bestaat om hem hiermee te confronteren en dat deze overweging geen alleenstaand of determinerend motief vormt van de bestreden beslissing. De Raad wenst te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielaanvraag wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.5.14. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Gelet op de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en kan hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas, teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.15. Door in zijn middel te poneren dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, slaagt verzoeker er evenmin in aannemelijk te maken dat er voor burgers in de KAR een reëel risico bestaat op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.16. Uit de landeninformatie die door de verwerende partij ter beschikking werd gesteld (Aanvullende nota CGVS, "COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio", 14 maart 2018, p. 27), blijkt dat de veiligheidssituatie in de KAR significant stabiel is dan deze in Centraal-Irak. De voorbije drie jaar was sprake van een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS op de Asayish of andere overheidsdoelwitten. Er vond geen grote terroristische aanslag met burgerslachtoffers plaats. In de verslagperiode bleef de veiligheidssituatie stabiel. Daar waar de naburige Iraakse provincies door geweld werden getekend, bleef de KAR grotendeels vrij van geweld. De Iraakse overheid verklaarde op 9 december 2017 officieel de overwinning op IS. Er is geen frontlinie meer tussen de peshmerga en IS. De grens met Centraal-Irak blijft streng bewaakt door de peshmerga.

Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende

spanningen met de Centraal-Iraakse regering omtrent de grensposten met Syrië en Turkije hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in KAR.

Sinds 25 juli 2015 voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak, waarbij het aantal burgerdoden beperkt bleef. Sinds 2016 vinden opnieuw Iraanse aanvallen op KDPI-doelwitten in de Noord-Iraakse grensregio plaats in de strijd tegen Koerdische rebellen. Er werden tot op heden geen burgerdoden gerapporteerd als gevolg van de Iraanse aanvallen op grensgebied van de KAR. (Aanvullende nota CGVS, *“COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio”*, 14 maart 2018, p. 27). Uit wat voorafgaat kan worden geconcludeerd dat er in de KAR geen sprake is van een situatie waarbij burgers een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld. Tevens blijkt dat de KAR via een binnenlandse vlucht bereikbaar is en de IOM de terugkeer naar Erbil en Sulejmaniya organiseert via Bagdad (Aanvullende nota CGVS, *“De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht, 16 oktober 2017”*, p. 8).

2.5.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 47 van het Handvest, noch van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de rechten van verdediging.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk en de erin opgenomen schendingen dienstig worden aangevoerd, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN